

finder altsaa, at den af mig henkastede Yttring — thi Mere var det dog ikke — om hvorledes der kunde hødes paa den Bausfeligbed, som Udvalgets Tilspøining vilde medføre for Overformynderen, ikke er mere forkastelig end den Anviisning, som selve Ublasket giver; thi enten man udtaler en Mistillid til et Pengeinstitut igjennem en Raanebestyrelse eller igjennem en Instrux, kommer jo ud paa det Samme. Naar jeg har talt om, at Overformynderen skulde bære Ansvar for den Maade, hvorpaa han benyttede den ham indrømmede Myndighed, er det aabenbart, at der ikke kan være Tale om, at han skulde bære noget Ansvar, hvor han intet har, og jeg har altsaa opfattet Bestemmelsen paa samme Maade som den næstsidste ærede Taler (Wessely). Har Overformynderen benyttet et Institut, som paa den Tid, da han indsatte Pengene deri, nød almindelig Kredit, saa at Ingen vilde betænke sig paa at skyde Penge ind deri, eller modtage Anviisninger derpaa, har han intet Ansvar. Det forekommer mig derfor, at de Grindringer, der ere reiste mod det af Udvalget i saa Henseende gjorte Forslag, ikke ere slynderlig bespøiede; men iøvrigt skal Udvalget naturligtvis tage under Overveielse inden tredie Behandling, om der maatte være Anledning til at foretage nogen Rettelse i saa Henseende.

Wessely: Jeg skulde blot tillade mig den Bemærkning i Henhold til, hvad den ærede Ordfører har anført om, at Udvalget vilde tage Sagen under næriere Overveielse, at hvis det skulde finde, at disse Ord „en Bank eller Sparekasse, der afgiver betryggende Sikkerhed“ — hvorved jeg maa bringe i Grindring, at de ligesaa vel gaae paa Banker som paa Sparekasser — burde forandres til „nu eksisterende eller senere oprettede Banker og Sparekasser, der afgive betryggende Sikkerhed“, saa vil jeg tillade mig at ytre, at enten der staaer nu eksisterende eller senere oprettede Banker og Sparekasser, eller ikke, ligger dette dog allerede i de Ord, som nu findes; thi her er ikke blot Tale om eksisterende, men ved det almindelige Udtryk „Banker eller Sparekasser“ maa der ogsaa være sigtet til, at der kan komme nye, og at Overformynderen ligesaa vel maa have

sin Opmærksomhed henvendt paa disse som paa de allerede eksisterende med Hensyn til, om de afgive betryggende Sikkerhed.

Jusitsministeren: Den ene Grindring, jeg vilde gjøre, blev nu fremsat af den ærede Landssthingsmand, der sidst havde Ordet. Den anden er den, at der er en stor Forskiel imellem, igjennem Instruktion at sige, hvilke Sparekasser der skulde være at ansee som solide, og hvilke ikke, og paa den anden Side at lade det igjennem vedkommende Myndighed blive til Gjenstand for en Korrespondance, hvorledes den Paagjældende har at forholde sig med at indsette Pengene. Der er en saadan Grundforskiel derimellem, at jeg virkelig vil ansee det for overflødigt at paapege, at det er noget heelt Andet, naar man igjennem en almindelig eller speciel Udtalelse siger, hvilke Instituter der ere solide, hvilke ikke, end naar man lader det under Forretningernes Forløb blive afgjort, hvorvidt den Paagjældende kan til en given Tid indsette Pengene der og der, og hvorvidt ikke. Det er saaledes en Kløve fra min Side med Hensyn til dette Forslag, som paa ingen Maade kan ramme Regjeringsudkastet, og jeg maa fremdeles holde fast ved, hvad der var min Slutningserindring, at naar man gaaer ud fra, at det vistnok er aldeles ubetimeligt, at nære nogen Frygt med Hensyn til de Penge, der indsettes i en Sparekasse, vil det være meget uhensigtsmæssigt at tilføie en Bestemmelse som denne, at Overformynderen skal tage Hensyn til, hvorvidt den giver betryggende Sikkerhed, thi — man sige, hvad man vil med Hensyn til det Ansvar, man vil paalægge ham — staaer der først i Loven, at det skal være paa hans Ansvar, at Valget skal finde Sted, vil det baade udøve et Tryk paa ham og begrunde et Ansvar, som det ikke længer staaer i den administrative Myndigheds Magt at holde tilbage, men som i alt Fald maa afgjøres ved Domstolene i Henhold til de i Loven brugte Udtryk.

Madvig: Jeg troer ikke, det er værd at forlænge Diskussionen om et saa specielt Punkt, og jeg skal derfor blot sige saa Meget, at det, der væsentligt er at indvende imod Tilspøien